

Hálaadás új borért

Alkalom: vasárnap de

Dátum: 2021.11.07.

Ige: Márk 14,12-25

¹²A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a páskabarányt szokták áldozni, így szóltak hozzá a tanítványai: Hol akarod megenni a páskavacsorát, hol készítjük el? ¹³Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, ¹⁴és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? ¹⁵Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát. ¹⁶Elindultak a tanítványok, és bementek a városba. Mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a páskavacsorát. ¹⁷Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel. ¹⁸Amikor asztalhoz telepedtek, és ettek, ezt mondta Jézus: Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem. ¹⁹El-szomorodva egymás után kezdték kérdezgetni tőle: Csak nem én? ²⁰Ő pedig ezt mondta nekik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba. ²¹Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. ²²És amikor ettek, vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, ez az én testem. ²³Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan, ²⁴és ezt mondta nekik: Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. ²⁵Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből ama napig, amelyen újat iszom az Isten országában.

1Kor. 10,16-17 ¹⁶Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e? ¹⁷Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk.

Bev.: Kedves Testvérek! Van egy dolog az Úrvacsorával kapcsolatban, ami már teológus korom óta nagyon zavar engem: mégpedig az örömtelenség. Vagyis az, hogy általában nincs bennünk öröm, amikor úrvacsorázunk. Az úrvacsorai liturgiában végig arról van szó, hogy bűnbánatot kell tartanunk. És ez valóban így is helyes. Azonban a bűnbánattal együtt az úrvacsorai együttlétet vastagon belepte a szomorúság és a komor hangulat. Szinte agyon nyomja az embert a szomorúság, amikor vesszük az úrvacsorai jegyeket. Régi filmekben még azt is lehet látni, hogy azok, akik úrvacsoráznak, azok mind fekete ruhát viselnek, mintha egy gyászmenet vonulna végig a templomban az úrasztala előtt.

Az Istentiszteleti rendtartás c. könyvben van egy mondat: „*most pedig, akik magatokat illendőképpen elkészítettétek, járuljatok a szent asztalhoz alázatos szívvel és szép renddel*”. Annak idején az „alázatos” szót áthúztam, és felé írtam: „örömteli”. Mert meg vagyok arról győződve az ige alapján, hogy az első keresztények számára az úrvacsora mindenképpen örömművelés volt.

Ismerjük, hogy ennek az ünnepnek az eredete a zsidó népnek az Egyiptomból való megszabadulására vezethető vissza. Isten tíz csapással sújtotta az egyiptomi népet és a fáraó palotáját, hogy megtörje keménységüket, és elengedjék a rabszolgasorba kényszerített zsidókat. Nem tudjuk, mennyi idő alatt történtek meg az egyes csapások, de biztosra veszem, hogy akár hónapokon át tartott a csapások sorozata.

Mózes megjövendölte azt, hogy Isten valamilyen csapással fogja sújtani Egyiptomot, majd elment. Végül megtörtént a csapás. A fáraó magához hívatta Mózeszt, ő pedig könyörgött Istenhez, hogy szűnjön meg a baj. Ez így ment egészen a 9. csapásig. Majd mielőtt bekövetkezett volna a 10. csapás, az elsőszülöttek halála, a zsidó népnek házanként egy bárányt kellett feláldoznia. A bárány vérével bekenték az ajtófélfákat. Ez a vér jelezte a pusztító angyalnak, hogy a házban lakók élete meg van váltva a bárány vére által. Oda nem mehet be, hogy pusztítson.

Azon az éjszakán Egyiptom szerte mindenhol meghaltak az állatok és az emberek elsőszülöttei, ahol nem volt a küszöb és az ajtókeret, az ajtótok a bárány vérével bekenve.

A családok többek között még azzal is készültek a kivonulásra, hogy gyorsan elkészíthető ételt, kovásztalan kenyeret sütöttek.

Ez a kettő, a páskabarány és kovásztalan kenyér a szabadulás, vagy más szóval, az üdvösség szimbóluma lett a zsidó nép körében. Immár több ezer évvel később is ugyanolyan fontos számukra a páskabarány és a kovásztalan kenyér jelképe, ami a pészahoz, a zsidó húsvéthoz elválaszthatatlanul hozzátartozik.

Ez a zsidó nép legnagyobb örömnépe, hiszen megszabadulhattak a 430 éves egyiptomi rabszolgaságból, és a pusztító angyal által Isten hatalmasan megmutatta erejét az ellenség felett, és gyermekeik életben maradtak a páskabarány helyettes áldozata árán.

Ezért olvashatjuk az Igében, hogy „*A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a páskabarányt szokták áldozni, így szóltak hozzá a tanítványai: Hol akarod megenni a páskavacsorát, hol készítjük el?*”

Jézus ezen a páskavacsorán egy új jelentéssel gazdagítja az ünnepet: saját testére utal, amikor a kenyeret odaadja a tanítványainak, majd pedig a saját vérére utal, amikor a bort adja nekik.

Igazából csak másnap vált érthetővé a tanítványok számára az, hogy amikor Mesterüket, Jézust keresztre feszítették, akkor a teste megtörtetett, ahogyan a kenyeret megtörte előző este. És a bor is azt jelképezte, hogy a kereszten kifolyt Jézus vére. És a tanítványok megértették, hogy Jézus lett a legigazabb Páskabarány, aki miattuk, értük és helyettük halt meg a golgotai kereszten.

Ezért mondta azt Nagycsütörtök éjjelén a vacsoraasztal mellett Jézus, hogy „Vegyétek, ez az én testem.”, majd pedig, hogy „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.”

Kedves Testvérek! Így válik egészen érthetővé, amit Pál apostol írt a korinthusi gyülekezetnek 1. levele 10. részében: **16Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e? 17Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk.**

Tehát nagyon fontos üzenete az Igének, hogy az áldás pohara a Krisztus vérével való közösségünk. Teljesen egyértelmű, hogy az apostol az úrvacsora boráról beszél. A bor jelképezi Krisztus vérére. Szeretném hangsúlyozni, hogy nem változik át a bor. A bor, bor marad, de Krisztus kiontott vérére utal.

Természetesen sajnáljuk az Úr Jézust, hogy meghalt. Sőt, amikor olvassuk az evangéliumokban a Nagyheti szenvedéstörténetet, akkor újból és újból szurkolunk Jézusnak, hogy ne árulják le, hogy csak ne sikerüljön a gonosz terv, amely őt halálra juttatja. De ezt nem lehet megmásítani, mert Krisztus meghal a golgotai kereszten, de...

És itt jön kétszeresen is a DE.

De ez nem a történet vége, mert Jézus harmadnapra, a hét első napján feltámad a halálból. Így az Ő feltámadása egészen biztosan jelzi és jelenti számunkra azt, hogy van feltámadás. Hogy igaz Isten ígérete, hogy mi is és elhunyt szeretteink is fel fognak támadni Isten akarata szerint.

Másodszor pedig Krisztus meghal a golgotai kereszten, de az Ő halála nekünk bűneink bocsánatát és az örökéletet jelenti. Ahogyan a páskabarány halála és kiontott vére a zsidók Egyiptomból való szabadulását és üdvösségét jelentette, úgy Krisztus halála a mi szabadulásunk és üdvösségünk jele az örök életre.

Ha Ő nem halt volna meg, akkor nem lenne bocsánat a mi bűneinkre. És ahogy Pál írja az 1Kor 15,17-ben: **Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.**

Ezért – testvéreim az Úr Jézus Krisztusban – az úrvacsorai bor, az valóban az áldás pohara, és valóban Krisztus vérével való közösségünk.

Azért kapjuk ezt a poharat, hogy újra higgyük, hogy kaptunk szabadulást, és kaptunk mindnyájan lehetőséget az új kezdetre. Van lehetőségünk arra, hogy megálljunk, és végre jó irányba fordítsuk életünk szekerének rúdját. Ha hisszük, hogy számunkra is az áldás pohara az úrvacsorai pohár, akkor van lehetőségünk arra, hogy ne vétkezzünk, akkor van lehetőségünk elfogadni bűneik bocsánatát és az üdvösséget.

Testvéreim! Hónapok óta kicsi műanyag pohárkát kell használnunk az úrvacsorán. Ha belegondolunk, akkor csak azt tudjuk mondani, hogy mennyire méltatlan ez a pohárka az úrvacsora magasztosságához és nagyszerűségéhez. És mennyivel szebb és magasztosabb és méltóbb lenne megint a régi ezüst kelyhekből inni a bort.

De lássuk meg ennek a kicsi, törékeny műanyag pohárkának is az üzenetét.

Egyrészt nem változtat semmit a jelképen a pohár anyaga, sem a mérete. A lényeg, hogy hittel vegyük magunkhoz a kenyeret, majd a bort. És ha hittel tesszük, akkor ez is az áldás pohara lesz számunkra, mert Jézus értünk hozott keresztáldozatára mutat rá, ami által nekünk szabadulásunk és üdvösségünk van.

Másrészt pedig ez a kicsi, törékeny pohárka rámutat arra, hogy mennyire törékeny Krisztus teste, és mennyire törékeny a mi testünk is. De Isten ajándéka és áldása van benne: az új kezdet és a bűntől való szabadság. Urunk így tekint a mi törékeny testünkre is, mint az Ő áldásának hordozójára.

Testvérek! Az újszövetség eredeti nyelve a görög volt. A görög nyelvben az úrvacsorát az **eucharisztia** szó jelenti. Az eucharisztia pedig igazi hálaadó örömnepet, kifejezetten derűs, vidám ünneplést jelent. Éppen ez az öröm látható az első keresztyén gyülekezet tagjain, amikor azt olvassuk a Cselekedetek könyve 2. fejezetében:

⁴²Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. ⁴³Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. ⁴⁴Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. ⁴⁵Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. ⁴⁶Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; ⁴⁷dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel. (ApCsel 2,42-47)

És itt szeretnék visszaemlékezni igehirdetésem legelső gondolatára, hogy engem már teológus koromban is zavart az, hogy mennyire örömtelen a mi református úrvacsoránk. Pedig az úrvacsorának kellene lenni az egyik legnagyobb örömnepnek.

Bűneinket meg kell bánnunk, őszintén! De utána, amikor megbántuk bűneinket, akkor Isten megbocsátott nekünk. Ráadásul az Úr Jézus éppen azért halt meg a kereszten, hogy a bűnbocsánat teljes lehessen, hogy a bűnbocsánat elegendő legyen az üdvösségre és az örökéletre.

Amikor Isten megbocsátott nekünk, akkor tudjunk ennek teljes szívből örülni, és tudjunk örömmel hálaadást adni. Ezért hiszem azt, hogy az úrvacsora egy igazi örömnep, hiszen annak a meghirdetése történik, hogy nem kárhozzát bennünket senki.

Pál írja a Római levél 8,1-ben: **Nincsen azért most már semmiféle kárhozzátó ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.**

Ez nem más, mint teljes amnesztia. Isten amnesztiát, kegyelmet adott nekünk, és mindazoknak, akik hisznek az Úr Jézusban, mint Megváltójukban. Isten elleni lázadásunk miatt büntetést, halált és kárhozzátot érdemelnénk, de Krisztus Jézus érdeméért kegyelmet kaptunk. A bor, az áldás pohara valóban Krisztus vérével való közösségünk, és a kenyér pedig Krisztus testével való közösségünk.

Ez a mi örömünk forrása. Igen, ez az, ami a keresztyén ember számára olyan örömet jelent, ami látszólag az arcán, **aminek látszódnia kell az arcunkon.** Ez az az öröm, ami az első Pünkösdkor látható volt az apostolokon, és ezt értették félre néhányan, amikor azt mondták, hogy „édes bortól részegedtek meg”. De ez nem a részegség mámore volt, hanem a **szabad ember öröme, a bűnbocsánatot kapott, az üdvösséget nyert ember öröme.**

Ma – Testvérek – új borért való hálaadás ünnepe van. A hálaadás pohara, amit megáldunk, a Krisztus vérével való közösségünk, amiben kegyelem, bocsánat, új kezdet és szabadság van, azaz még egy új lehetőség van elrejtve mindenkinek. Ez a pohár azonban nem csak a lehetőségre mutat rá, hanem erőt is ad nekünk ahhoz, hogy hittel járjuk utunkat és kövessük Krisztust. Ámen.

Loment Péter lelkész